

Sygn. akt IV CSK 556/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa J. A.
przeciwko D. P. i G. P.
o zachowek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 kwietnia 2014 r., w którym oddalono apelację powoda, wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 września 2013 r. W wyroku tym oddalono roszczenie powoda o zachówek, skierowane przeciwko obojgu pozwanym.

W skardze kasacyjnej podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego. Według skarżącego, istnieje potrzeba przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ jest ona oczywiście uzasadniona. Sąd drugiej instancji dopuścił się, zdaniem skarżącego, istotnych dla wyniku sprawy naruszeń prawa materialnego i procesowego (s. 3 skargi).

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną argumentację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (s. 3 skargi), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o wypłacenie należności stanowiącej zachówek nie występuje przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie było uzasadnionych podstaw do kwestionowania oceny Sądów meriti, że w dniu 29 września 2010 r. doszło do zawarcia umowy dożywocia w rozumieniu art. 908 k.c., a nie umowy darowizny w rozumieniu art. 888 k.c. Taka kwalifikacja wspomnianej umowy miała zasadniczy wpływ na ocenę zasadności roszczenia powoda.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi powoda do rozpoznania.